

Nr 182.

Av herr **Lundgren**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående
*inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga
handlingar m. m.*

Genom lagen angående val till riksdagens andra kammare samt lagen om allmän pensionsförsäkring har behovet av en noggrannare registrering av befolkningen i mycket hög grad gjort sig gällande. Men i samma mån som detta krav ökas, torde det förtjäna undersökas, huruvida icke några förenklingar i nu bestående förhållanden kunna vidtagas, så att arbetet med röstlängder och pensionsförteckningar icke blir tyngre än nödigt är. I ett medelstort fögderi upptager den politiska röstlängden och pensionsförteckningen tillsammans omkring 35,000 personer, vilket motsvarar över 100,000 namn. Det är sålunda ett högst betydande arbete, som årligen skall utföras.

Det är icke ovanligt i vårt land, att man består sig med ända till fyra förnamn och i de flesta fall tre, under det att man i det dagliga livet icke använder mer än *ett*. Om man nu icke kan lägga hinder i vägen för att en person tager huru många namn han behagar, så borde det dock kunna bestämmas, att endast det namn, personen önskar använda i sitt medborgerliga liv, skall upptagas i de längder, som avse politisk rösträtt och pensionsförsäkring. Genom en bestämmelse att hvarje man och kvinna före uppnådd 15 års ålder skulle hos vederbörande pastorsämbete anmäla, vilket förnamn han eller hon önskar använda, torde denna sak lätt kunna ordnas. Häremot kan måhända invändas, särskilt med hänsyn till bestämmelserna angående allmän pensionsförsäkring, att personernas identifiering försvagas. Jag förutsätter emellertid, att det snart nog kommer att befinnas nödigt att på annat sätt än genom blott angivande av personernas namn och födelsetid åstadkomma en fullt tillfredsställande identifiering.

I fråga om tillnamn förekommer det, att barnen använda än faderns tillnamn och än någotdera av faderns förnamn, så att exempelvis en son till Sven Johan Andersson kallar sig än för Karl Svensson, än för Karl Johansson och än för Karl Andersson, under det att en dotter till Sven Johan Andersson å vissa orter nöjer sig med namnet Hanna Svensdotter, men på andra håll vill heta Hanna Andersson o. s. v. Det gives knappast exempel på, att någon vid de s. k. förskrivningarna, mantalsskrivningarna eller eljes gör anmälan om, huru i berörda avseende skall förfaras. Vilka svårigheter denna oreda skall vålla vid expedieringen av attester från en pastorsexpedition, särskilt då rekvisitionen av dessa verkställas genom brev, ligger i öppen dag. Med undantag för de, åtminstone på landsbygden, ganska få personer, som begagna sig av släktnamn, ligger det alltså i mantalsskrivningsförrättarens hand att avgöra, vilket tillnamn, som skall i de officiella längderna upptagas, och detta kan tydligen icke vara riktigt redan av den orsak, att olika principer inom skilda delar av riket i detta avseende uppenbarligen tillämpas. Det mest praktiska torde vara, att i de fall, då släktnamn icke blivit i vederbörlig ordning antaget, barnen använda faderns tillnamn, ett tillvägagångssätt, som för övrigt synes ligga i tidsandan.

På grund av vad som sålunda anförts, får jag anhålla,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning ej mindre i vad mån inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar må kunna vidtagas än även angående utfärdande av bestämmelser om sådana tillnamn, som icke äro släktnamn.

Stockholm den 5 februari 1915.

G. F. Lundgren.
